

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 102.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939832944/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

selv skyede han ogsaa denne Erindring, der i den svækkede Tilstand, som fulgte efter Sygdommen, kun stod utydelig i hans Forestilling.

Endelig var Viggo saa rask, at man ikke længer frygtede for at sætte ham i for stærk Bevægelse ved at gjøre ham bekendt med den Forandring i Familiens Forhold, der var foregaaet under hans Sygdom. Aagesen var bleven lovmæssig skilt fra sin Kone, og vilde efter et Aars Forløb ægte Helene, der indtil den Tid skulde blive hos ham som hans Datters Lærerinde. Viggo fik Valget, om han vilde blive hos sin Moder, for hvem der var sørget saagodt som det efter Aagesens Omstændigheder var muligt, eller sættes i Kost hos en Familie i Kjøbenhavn, hvor han skulde fortsætte sin Skolegang. Han valgte naturligviis uden Betænkning det første –, han glædede sig inderligt ved Tanken om at kunde hellige sin Moder hele sit Liv, og erstatte hende alle de Forurettelser, hun havde lidt! han forestillede sig med al sin unge Indbildningskrafts Liv og Varme, hvorledes hun nu skulde blive lykkelig, og hvor elskværdig Lykken skulde gjøre hende! Men han blev snart revet ud af denne Illusion; thi den eneste Virkning Skilsmissen havde, var at hendes Humeur Dag for Dag blev slettere, nu da hun havde saa Faa at lade det gaae ud over. Viggo kunde intet gjøre hende tilpas; hendes Fordringer steg i Forhold til de Offere, han bragte hende. Hun havde ikke længer Brug for den elskede Søn – hendes Plan havde faaet det Udfald, hun mindst ønskede; thi hun havde selv ved sin oprørende Bagtalelse fremkaldt den Catastrophe, der grundfæstede hendes Medbeilerindes Lykke. Hvis Skyld var det? – Viggos – han havde ved sin Heflighed gjort hende aldeles ulykkelig, og sønderrevet det svage Baand, der endnu forenede hende med den utaknemmelige, men evig elskede Mand – det maatte han høre – og det hørte han uden at tabe Taalmodigheden. Han var utrættelig i at undskylde, opfindsom i at forsvare sin Moder, selv efter at hans Kjærlighed til hende var gaaet tilgrunde. Han beklagede sig aldrig over hende, ikke engang i sine hemmeligste Tanker. Først da hendes Raseri ved den ideligt tilbagevendende Tanke om Helenes Lykke, og sin egen Afmagt til at skade hende, gik over til aabenbar Sindssvaghed, da han maatte erkjende, at han manglede Kræfter til alene at bevogte hende – først da beklagede Viggo sig, først da følte han bittert det Sør-

gelige i sin forladte Stilling. Han var nødt til at henvende sig til sin Fader om Hjælp – og et Aar efter at han med hende havde forladt sit gamle Hjem, blev hun ført til Bistrup, hvor hun kort Tid derefter pludselig døde.

For sig selv vilde Viggo ingen Understøttelse modtage af sin Fader. Han skrev derfor til sin Onkel i Frankrig, en catholsk Geistlig af hans Moders Familie, som engang paa et kort Besøg hos sine danske Slægtninge havde viist ham megen Godhed og Kjærlighed, og betroede ham sit inderlige Ønske: at forlade Danmark og studere i Paris, hvor han haabede efter nogle Aars Forløb at see sig istand til at ernære sig selv. Den gamle Mand, der havde stor Formue og ingen Familie, svarede med at tilbyde Viggo en Søns Plads i sit Huus.

Denne Forandring var Begyndelsen til en ny Periode i Viggos Liv, men Fortællingens Gang fordrer ingen Beskrivelse af dette Tidsrum, der tilstrækkeligt vil oplyses i det Følgende. Den vigtigste Begivenhed i disse ti Aar var Aagessers Død, der ogsaa var den oprindelige Aarsag til Viggos Hjemreise. Bekymring for den unge Søster, der var alene med et Fruentimmer, han i sine egne Tanker havde saa liden Aarsag til at agte og stole paa, og den stærke Pligtfølelse, der var ham medfødt, kjæmpede længe med hans Utilbøielighed til at vende tilbage til Omgivelser, der maatte vække saa pinlige Minder hos ham, og fremfor alt til at see den Kvinde igjen, som han i sin haardtakkede Fanatisme tilskrev hele sin Familieulykke. I lang Tid var han svag nok til at undertrykke sin Samvittigheds Tilskyndelse; men tilsidst seirede hans gode, ædle Natur over denne Svaghed, og han besluttede at gjøre Alvor af Besøget. «Jeg er jo hendes naturlige Beskytter siden Fader døde!» tænkte han. «Er jeg fritaget for den hellige Pligt at vogte og vejlede min unge Søster, fordi en Fremmed, hvis Character og Grundsætninger jeg har al mulig Grund til at foragte, har indtaget en Moders Plads hos hende, efter at have bragt hendes egen Moder – gennem Daarekisten i Graven. Forbarmende Gud! hvilke Forestillinger kan hun ikke have indgivet denne unge uerfarne Pige, der idetmindste som Barn var hende hengiven med saa blind en Tillid? Jeg vil see det med mine egne Øine, mig blænder den snedige Dames Skjønhed og milde Fagter ikke!» og dog hævede en dunkel Erindring sig i hans Sjæl,